

znam v celku podružný, a zvláště je zcela bez významu, byl-li podle soudního názoru učiněn příliš brzy, nebo příliš pozdě. Na tomto stavu nebylo ničeho změněno ani vládním nařízením ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 sb. z. a n., nabývším účinnosti 1. lednem 1925, neboť i podle tohoto (§ 1 čís. 2 a 3) je zřejmo, že žalobní pohledávka podléhá tomuto předpisu, a že podle §u 3 musilo by býti soudní řízení přerušeno, kdyby se tak nestalo v nižších stolicích, z úřední moci u dovolacího soudu.

Čís. 4655.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo odepřeno přerušiti řízení dle zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., jest dovolací rekurs přípustným.

Dle §u 5 čís. 2 zákona nelze pokračovati v zahájených již rozepřích.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 105/25.)

V řízení o žalobě proti bance L. o zaplacení 22.691 Kč navrhla žalovaná banka přerušení řízení z důvodu §u 5 (2) zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. až do skončení příročí. Soud první stolice návrhu vyhověl. Důvody: Podle výnosu ministerstva financí ze dne 15. listopadu 1924 nařízeno bylo pro žalovanou stranu příročí s platností do dne 28. února 1925, ministr financí však svolil podle §u 6 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. k tomu, by žalovaná společnost obchodní činnost dále vykonávala. Důsledkem toho navrhuje žalovaná banka dle §u 5 cit. zák. přerušení řízení až do skončení příročí vzhledem k tomu, že dle §u 5 zákona nelze po dobu příročí žalovati ústav o plnění starých pohledávek, pokud jsou příročím postiženy. Z toho dlužno vyvozovati, že po vyhlášení příročí nesmí býti pokračováno ve sporech již zahájených, které musí býti proto přerušeny až do doby, kdy vyprší platnost příročí. Rekursní soud zamítl návrh na přerušení řízení. Důvody. Rekursu nelze upřítí oprávnění. Řízení lze přerušiti za předpokladů §§ 190, 191 c. ř. s., nebo tam, kde to jinými zvláštními zákonnými předpisy výslovně jest nařízeno. Oněch předpokladů zde není a jelikož ani zákon ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., podle kteréhož nařízeno bylo ministerstvem financí pro žalovanou banku příročí s platností do 28. února 1925, nenařizuje, by spory proti žalované bance pro závazky, na něž se vztahuje příročí, zahájené před účinností příročí, byly přerušeny až do jeho skončení, není tu zákonných předpokladů pro přerušení řízení. Z ustanovení zákona, že po dobu příročí nelze ústav žalovati o plnění starých pohledávek, pokud jsou příročím postiženy, nelze vyvozovati, že po vyhlášení příročí nesmí býti pokračováno ve sporech již zahájených, to tím méně, když v §u 5 zákona výslovně jest zakázáno, aby se pro pohledávky řečeného druhu exekuce nevedly a již povolené exekuce se nevykonávaly.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu soudu jest se vzhledem k tomu, že dovolací rekurs čelí proti usnesení, jímž bylo odepřeno přerušiti řízení, a vzhledem ku předpisu Šu 192 odstavec druhý c. ř. s. obíratí nejprve otázkou přípustnosti opravného prostředku. Po této stránce usuzuje, že v tomto případě, jak ostatně již sám rekursní soud zcela správně uvedl, nejde o přerušeni rozepře podle §§ 190 a 191 c. ř. s., nýbrž o přerušeni podle zvláštního zákona, totiž zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., které nemůže býti ani svou právní povahou svým účelem kladeno na roveň přerušeni rozepře podle oněch předpisů civilního soudního řádu. Proto jest přípustnost tohoto opravného prostředku posuzovati s hlediska Šu 528 c. ř. s. Ve věci jest dovolací rekurs opodstatněn. Dovolací soud nemůže sdíleti právní názor rekursního soudu, že podle doslovu Šu 5 čís. 2 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., zejména v něm uvedeného, a pro posouzení této věci rozhodujícího slova »žalovati«, je dovoleno v zahájených již rozepřích na plnění starých pohledávek pokračovati. Tento právní výklad byl by vzhledem k účelu zákona a k zákonodárcovu úmyslu příliš úzkým, nesnášel by se s jeho tendencí, a činil by zákon tím nespravedlivým, poněvadž by věřitelům, spor již zahájivším, vytvářel příznivější postavení, než mají věřitelé, ohroženému ústavu poshověvší a nežalovavší, tedy věřitelé učinivší to, oč usiluje zákon, z dobré vůle. Tím by zákon trestal tyto věřitele. Tento výklad nelze odvoditi ani z celkového doslovu citovaného předpisu. Zakazuje-li se v něm podání žalob, provádění exekucí pro pohledávky řečeného druhu a vykonávání již povolených exekucí, svědčí to tomu, že slovo »žalovati« má v tomto případě širší význam, který je totožným s prováděním rozepří. Jen tento výklad činí onen předpis vzhledem k účelu zákona srozumitelným, neboť účelem tím je právě zjednání příročí pro ohrožený ústav, proto i ochrana před jakýmkoliv náporům vzrušených a o výhody, spojené s rychlým procesním uplatňováním, mezi sebou zápasících nedočkavých věřitelů. Proto dovolací soud sdílí správné, věci i zákonu vyhovující důvody usnesení soudu prvé stolice.

Čís. 4656.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Pojem »přestavby« ve smyslu Šu 31 čís. 1 nekryje se zcela s pojmem přestavby podle Šu 25 zákona ze dne 10. dubna 1886, čís. 40 z. zák. pro Čechy (stavební řád pro Prahu). Spadá sem úprava neobyvatelné budovy v budovu obyvatelnou.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 114/25.)

Správce domku v Bráníku u Prahy dal nájemcům ve sporném řízení z bytu výpověď, již opíral o § 31 zák. o ochraně nájemníků, tvrdě, že jde o novostavbu, ale vedle toho uváděl důvody výpovědi, že žalovaní činí různá příkoří, nezachovávají domovního řádu a že majitelé domku